

РАНДАЛ ГАРЕТ ЛЮБОВ В КОСМОСА

Превод от английски: [Неизвестен], 1992

chitanka.info

— Тя е безупречна жена — каза Торнстън с идиотско блаженство на лицето. — През целия си живот съм мечтал за такава.

Греймър го погледна с цинична усмивка и кимна бавно и печално, а после забеляза:

— Ако ти наистина мислиш така, трябва да проверят съдържанието на главата ти.

Р. Филип Дейчбодън

„Ленивите обожатели“

Едно сравнително малко метално кълбо падаше през пространството, като непрекъснато забавяше скоростта си, към блещукащата звезда. От гледната точка на пътниците, тази звезда от ден на ден ставаше все по-ярка. Петънцето се превърна в прекрасен бисер, който скоро щеше да стане родно Слънце.

Но до мига, в който то ще се появи в естествения си вид, оставаха още няколко дни. Засега, до преодоляването на бариерата на светлинната скорост, можеха да му се любуват само от контролния екран.

* * *

Джеймс Нюхауз потри длани — до Земята оставаше само ден полет — и каза замечтано:

— Хайде, днес да направим купон и така да отпразнуваме завръщането в къщи. Ние четиримата. Та утре ще ни опипват, миришат, взимат проби, задават въпроси... Лекарите ще искат да се убедят кръвта ни още ли е червена, астрономите ще ни тръскат душите, докато не получат обяснение по всяка фотография... И през близките шест-седем седмици няма да имаме свободна минута. Дявол да го вземе, ние имаме пълното право да се радваме на пристигането си!

Роджър Гундерсън отпусна масивното и мускулесто тяло в едно от двете меки кресла и почеса едрия си нос.

— Поддържам това предложение — изрече той, — разбира се, ако е останало нещо за пиене.

— Това поне го имаме в изобилие — отвърна Нюхауз. — Ще бъде направо обидно, ако със собствените си ръце предадем бутилките пълни.

— Може би, вие ще поискате да знаете и нашето мнение? — чу се плътния, но мек и жизнерадостен глас на Бети.

— Защо не? — Нюхауз се разтопи в усмивката си. — Девойките могат да говорят, каквото си поискат, нали така, Род?

— Свещена истина — ухили се и Гундерсън, като показва горните си зъби. — Казвайте, Бети. Надявам се, че женската половина на екипажа няма да възразява.

Нюхауз забеляза Евелин, която бе промушила глава през вратата и слушаше. Дългите ѝ черни коси се разстилаха по рамената и скриваха плавната извивка на тънката ѝ шия.

— Ние не възразяваме... — пропяха хорово момичетата.

— Тогава, предлагам да започнем веднага — почти нареди Нюхауз. — Когато кацаме, трябва да сме поизтрезнели. И не признавам никакъв махмурлук!

* * *

Гундерсън се приближи до пулта без да бърза.

— Нежна светлина, приятна музика, красиви жени... Заради подобна възможност да си починеш вечер, си струва през целия ден да теглиш коланите...

— Род, ти май пак се отклони в друга посока — гласът на Бети прозвуча така иронично, че с това подчерта бодливостта на подмятането.

Но Гундерсън дори не трепна. Господи! — помисли си Нюхауз. — благослови неговата флегматичност. Често му се бе случвало досега да мъмри Бети и да следи, тя да не надхвърли определени рамки в шегите си над Род. Но тя непрекъснато го боцваше с думи и при това си позволяваше такива неща, които и Нюхауз не би се решил да произнесе. Вместо да отговори, едрият мъж само повдигаше рамене и се правеше, че нищо не е чул. Понякога, но съвсем рядко, си позволяваше да отвърне и тогава момичето направо го изтезаваше словесно. Но той си оставаше невъзмутим и непоколебим.

Всъщност нейните нападения никога не бяха насочени към Нюхауз. И когато разговаряше с него, тя бе нежна и ласкава.

— Обичам те! — прошепна ѝ Нюхауз и я прегърна, като в ръцете си държеше бутилките уиски, които донесе от барчето.

— Какво, какво? — не бе дочул думите на Нюхауз Гундерсън. Той подбираше подходяща за случая музика.

— Не се отнася за тебе, глупава главо — отвърна Нюхауз. — Аз се обяснявам в любов на тази блондинка, на тази най-хубава блондинка в цялата ни известна Вселена.

— Благодаря ви, благородни сър — донесе се до него тихия шепот на Бети.

— Аха — произнесе разсеяно Род и натисна едно копче. Разнесе се нежната и малко тъжна мелодия на „Бродещите по облаците“, която изпълни каюткомпанията. — Е, как е? Харесва ли ви?

— О, Джим, толкова ми харесва тази мелодия — в гласът на Бети прозвучаха тайнствени нотки. Тя го докосна по рамото, така леко и мило, както нежния звук на мелодията. — Това нещо слушахме преди три години, в онази първа вечер, помниш ли?

Той добре помнеше този ден. Трите години изминаха удивително бързо. Интересно, колко биха продължили, ако я нямаше Бети? И как биха се развили отношенията им с Гундерсън, ако бяха само двамата затворени в тази душегубка? Да, те отдавна да си бяха прегризали гърлата, без присъствието на момичетата.

Психолозите добре си познаваха работата и бяха подбрали отлично екипажа. Отношенията им с Гундерсън си останаха нормални, а Евелин се явяваше самата деликатност и на никого не се натрапваше... А той се влюби в Бети...

Нюхауз улови погледа ѝ. Сините очи се смееха, а устните беззвучно шепнеха: „Само след двадесет и четири часа, аз ще стана най-щастливата жена на света...“ Вместо отговор я целуна и усети топлината на устните, нежната им мекота и пъргавината на силното тяло.

После те започнаха да танцуват и краката им хармонично следваха ритъма на мелодията. Нюхауз никога не бе смятал, че е добър танцьор, но с Бети се чувствуваше като риба във вода. Тя бе чувствителен партньор и в ръцете му изглеждаше като перушинка.

Последните акорди на бавната мелодия „Бродещи по облаците“ се изнизиха и настъпи кратка пауза, после изведнъж се разнесе джазов ритъм от двадесетия век, който Нюхауз не познаваше.

— Нека поседнем — прошепна той. — Искам да пийна. Ще ми подадеш ли чашата?

— Тази стая е само за нас двамата, нали?

Те се засмяха едновременно. Старата шега продължаваше да се харесва още и на двамата. Те пренебрегваха Гундерсън: той бе прекалено зает, като разказваше на Евелин разни дребни неща.

Три години са прекалено много за мъничката група хора, обречени на съвместен живот в космически кораб, способен да осигури относителни удобства едва за двама души. Но благодарение на психолозите, които така добре подбираха екипажите, през цялото това време на полета до Прочион, изследването на планетите и обратния път, между тях възникнаха само няколко незначителни кавги. Всичко бе пресметнато, така че тези години можеше да се смятат за щастливи.

Те кръжаха около звездите, направиха снимки на седем планети на системата, като особено внимание отделиха на четвъртата, така подобна на Земята. Да се спуснат на нея, естествено не успяха, времето не им достигна, защото сроковете бяха прекалено къси и задължителни. Те бяха само разузнавачи на човечеството. По този повод Гундерсън се изказа така:

— Гледай и не пипай!

Последното нещо, което си спомняше Нюхауз, бе как на дъното на бутилката се плиска остатък на уискито, после и то изчезна някъде, а след още известно време той откри, че те с Бети са сами и той я прегръща и през алкохолната мъгла шепти любовни заклинания, прегръща я все по-яко, като се подчинява единствено на първичното си желание...

* * *

Нюхауз се събуди с болки в главата и веднага откри, че на кораба цари безтегловност. Това не бе така страшно, ако сигналът за тревога не блъскаше ушите и той побърза да го изключи, като проклинаше отвратителния звук. След миг долови мърморенето и тежкото дишане

на Гундерсън от контролната кабина. Мина известно време и заеха нужната орбита на хиляда мили от повърхността и зачакаха. Последниците на снощната вечеринка напълно се разсеяха. Гундерсън се свърза по радиото с космодрума в Сахара. Малкото кълбо започна да се спуска по спирала, като се приближаваше към огрятата страна и се нажежаваше до червено от навлизането в плътните слоеве на атмосферата.

* * *

Първият човек, който видяха след като прекрачиха прага на кораба, се оказа Еди Уелз. И преди да се хвърлят към него с приветствия и прегръдки, той ги изпревари и каза:

— Край! Пътуването свърши, скъпи деца! Сега мъжете ще дойдат с мен, а жените ще се отправят в корпус Х.

Нюхауз чу тези думи и кой знае защо усети, че сутрешният махмурлук се връща. Главата му натежа и мислите се объркаха. Той тръсна глава и се опита да прогони надигащата се мъгла. С голям труд се овладя и не загуби съзнание. Той си спомни златистите коси и меките устни на Бети — сякаш това бяха единствените верни ориентири в света, — после преглътна появилата се топка в гърлото и неочаквано се почувствува доста по-добре. Гундерсън нещо приказваше, но смисълът на думите не достигаше до него...

— Размърдайте се, дечица! — подкани ги Уелз. — Скоро ще се съвземете. Да вървим!

Те се качиха на колата и след около петнадесет минути Нюхауз седеше в креслото на уелзовия офис и се усмихваше на психолога.

— Е, Еди, наред ли сме?

— Разсъждавате прекрасно — произнесе Уелз дружелюбно. — Как се държа Гундерсън по време на полета?

— Отлично! И заслужава всякакви похвали. Нюхауз знаеше, че в същото това време Лари де Уенър разпитва в съседната стая Гундерсън. И му се поиска да узнае, как преминава проверката на момичетата.

— Разбира се — кимна Уелз и продължи. — Ние не можем нищо да кажем преди да проведем серията от предвидени тестове. Но ще

започнем веднага.

— Уф — въздъхна Нюхауз. — познавам тези неща. Каквото и да е станало, вие смятате, че и най-здравия мъж непременно ще си въобрази, че е Наполеон или ще поиска да тича гол по улиците, нали така?

— Каквото и да е станало по време на полета ли имаш пред вид? Питам те напълно сериозно, как се чувствуваш? Субективно. Както ти сам смяташ.

— Сега съм малко гладен. В последната вечер направихме малка забава и...

Уелз се засмя с разбиране.

— Това е забележително. Кажете ми жал ли ти бе, че това е вашата прощална среща?

— Прощална ли? — Нюхауз погледна изненадано и загрижено, но после лицето му се проясни. — Прощална в космоса ли? Така и предполагам. И не бих се отказал и днес. Ние с Бети решихме да се оженим. Да се оженим веднага щом пресечем финалната лента. Ти какво мислиш за това, Купидоне?

Странно изражение се появи на лицето на психолога. Наведе се напред и заговори бавно и внимателно:

— Това е краят на пътя, деца мои. Мъжете да дойдат с мен, а момичетата в Корпус Х.

Нюхауз, отново усети пристъп на повдигане, но вълната и този път бързо отмина.

— Това вече го каза, Еди. Защо трябва да го повтаряш?

На лицето на психолога отново се появи усмивка, наистина този път тя бе жалко подобие на онази, която изчезна преди минута.

— А, няма нищо, просто така. Та за какво си приказвахме? Аха, за Бети.

Нюхауз го погледна объркано.

— Казах ти, че ще се оженим за нея. А Родж и Евелин ще ни станат кумове. Какво му е лошото на това? Ти смяташ, че космонавтите нямат право да се женят?

— О, не — подбираше си Уелз думите внимателно. — Никога не съм казвал, че не можеш да се ожениш.

С коляното си натисна тайното копче под масата.

* * *

— Не разбирам нищо — Роджър Гундерсън повдигна рамена. — Вие искате да кажете, че държите Джим затворен, защото е полудял?

— Не — отвърна Уелз твърдо. — Той не е луд. И дори няма психически отклонения. Да кажа, че е ненормален, означава да твърдя, че и двамата сте били ненормални през тези три години.

— Да, така е — Гундерсън продължи да упорствува. — Но ние не сме!

— Просто психологическа тънкост... Има разлика между психоза и хипноза на внушена илюзия.

— И колко е голяма?

— Хмм... — измънка Уелз. Трудно може да се определи границата — той кимна неопределено, — но това е въпрос вече на обикновен контрол.

— Струва ми се, че загубихте контрола над Джим — каза Гундерсън.

— В известна степен е така — намръщи вежди Уелз. — Стори ни се, че намерихме разрешение... И досега конструкторите не могат да осигурят нужния комфорт за двама души на борда на междузвездния кораб, който ще се намира в пространството неизвестно време. Но не това е основното. Двама мъже просто ще се изядат... и затова се появиха и две жени в екипажа. Ние пресметнахме съвместимостта и възможността за разреждане на напрежението чрез секс и предполагахме, че сме предвидили всичко.

Той се спря и намръщи силно чело преди да продължи обясненията си:

— Хипнотичната илюзия, че на борда се намират и две жени, ни се стори като най-добър изход. Твоята „Евелин“ например е наистина твое собствено творение. Сънувал си подобно момиче. Не подобно, а точно такова! Когато Нюхауз е казвал или правил нещо, което те е дразнило, тази „Евелин“ веднага те е спирала и дори ти се е карала. И ти си загубвал желанието да му го върнеш. Неговото момиче постъпвало по същия начин... Разбираш ли?

— Добре си спомням — каза Гундерсън, — че се стараех да я избягвам.

— Точно така. А ключовата фраза, че момичетата трябва да отидат в корпус X, би следвало да снесе хипнозата. Ти напълно се освободи, без последствия и съжаления. Нали?

— Така е, но с Джим не стана така.

Уелз намръщи чело.

— Наистина, не. Това е просто един дълбоко скрит нарцисизъм, който ние засега не можем да напираме. Психологията е нещо дълго и трудно.

— Какво?! Той се е влюбил сам в себе си?

— До известна степен е така. Той се отказва да повярва, че прекрасната Бети никога не е съществувала.

— Не знам какво й е говорил — произнесе Гундерсън. — Аз помня, че тя бе една обикновена и боядисана блондинка.

Той се усмихна криво. Уелз му отговори със същото.

— Естествено. Твоята илюзия бе пред очите ти. „Евелин“ сигурно е изглеждала по същия начин и в неговите очи. Невзрачна и сива. Не можехме да си позволим, да се карате и за жени.

— Така значи, две момчета, видели две момичета, поканили ги и си направили забавление. — Гундерсън млъкна и се замисли. — Всъщност, ние си платихме развлечението... Ще си кажа мнението: това е индуцирана психоза.

Уелз вдигна разсеяно рамена.

— Наричай го, както си искаш. Това са само думи. Важното е: Летяхте и се върнахте! Ние решихме проблема с вашата сексуалност, а ти, би ли могъл да подкажеш друг начин на удовлетворяване?

— Да — каза Гундерсън. — И може би от него не успява да се откаже Джим.

— Ти си прав... отчасти... Илюзията е така реална, сам го знаеш...

— Но ще успеете ли да го избавите от това?

— Има определени начини — отвърна Уелз. — Той леко се съгласи, че неговата Бети е просто халюцинация, но е убеден и настоява, че тя си има определен прототип, който наистина съществува, от плът и кръв, жена с която е правил любов.

— Знам — кимна Гундерсън. — Струва му се, че е красива като Елена Троянска... Ед, защо не ми разрешиш да поговоря с него? Познавам го отлично и ще съумея да го върна в нормата. Става ли, а?

Психологът бавно поклати главата си.

— Не — възрази той. — Страхувам се, че нищо не може да се направи. Поне засега. Той е убеден, че на борда сте се намирали вие двамата... и е нямало никакви жени.

За миг Гундерсън застина изумено.

— Нима ти... — започна той и спря навреме.

Уелз повдигна неопределено рамене и натисна копчето. На екрана изникна лицето на Нюхауз, който седеше в болничната стая. Като видя бившия си спътник в униформа, Нюхауз злобно се озъби.

— Йехуу!! — разкрещя се той и гласът му бе изпълнен с презрение.

Уелз изключи екрана.

— Страхувам се — каза той с назидателен тон, — че сега Джим Нюхауз няма добро мнение за теб...

Превод: Красномир Крачунов или Христина Минкова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.